

http://tppe.econom.univ.kiev.ua/data/2010_23/Zb23_28.pdf

2. Чехун О.В. Надання платних медичних послуг: цивільно-правові аспекти [Електронний ресурс] / О.В.Чехун // Часопис Київського ун-ту права – 2010. – № 2. Режим доступу: kul.kiev.ua/images/chasop/2010_2/213.pdf

3. Самофал М.М. Підстави виникнення правовідносин з надання медичних послуг [Електронний ресурс] Режим доступу: http://www.vru.gov.ua/content/article/visnik13_13.pdf

4. Антонов С.В. Цивільно-правова відповідальність за заподіяння шкоди здоров'ю при наданні платних медичних послуг : дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.03 / НАН України. Ін-т держави і права ім. В.М. Корецького. – К., 2006. – 204 с.

5. Лозова В.В. Оцінка якості надання медичної допомоги на основі вивчення думки хворих стаціонарних відділень Сумської ЦРКЛ [Електронний ресурс] Режим доступу: https://essuir.sumdu.edu.ua/bitstream/123456789/44688/1/mag_Lozova.pdf

Наталія ДЗЮБА

Тернопільський національний економічний університет,
м.Тернопіль

СТРАТЕГІЧНЕ ПЛАНУВАННЯ ЯК СКЛАДОВА ЦІЛІСНОЇ СИСТЕМИ ПЛАНУВАННЯ МІСЦЕВОГО РОЗВИТКУ

Стратегічне планування є одним із основних елементів територіального управління, роль якого зростає одночасно з підвищенням рівня відповідальності органів публічної влади зорієнтованих переважно на пошук шляхів успішного поступу за умов перманентних змін зовнішнього середовища, за розвиток території в довгостроковій перспективі. У зв'язку з набуттям регіонами більшої самостійності, делегуванням повноважень щодо організації процесу соціально-економічного розвитку ускладнюється управління регіоном як системою, що вимагає, з одного боку, використання таких методів, які цілком відповідали б не тільки новому статусу регіону, але й умовам зовнішнього середовища, яке характеризується високим ступенем нестабільності. З іншого боку, в Україні бракує практичного досвіду регіонального й територіального управління. Особливо це відчувається при узгодженні планів розвитку територій між різними представницькими органами в межах регіону.

Однак не скрізь органи самоврядування можуть вирішувати нові завдання достатньо кваліфіковано, однією з причин цього є певний дефіцит досвіду. Тому важливим джерелом є практика стратегічного планування територіального розвитку в країнах розвиненої демократії, де місцеве самоврядування розвивається протягом тривалого часу, де напрацьовані ефективні схеми взаємодії органів місцевого самоврядування різного рівня

в стратегічному плануванні розвитку територій, співпраці між місцевими урядовцями й громадами, розробці та впровадженні програм територіального розвитку тощо. Під основами місцевого самоврядування слід розуміти об'єктивно сформовані в суспільстві економічні, соціальні, фінансові, правові та інші можливості й умови, сукупність яких утворює той базис, на якому будується вся система місцевого самоврядування. До цього базису місцевого самоврядування належать територіальна, матеріально-фінансова та правова основи. Найбільш важливими і провідними механізмами державної регіональної економічної політики є бюджетно-фінансові важелі. В Україні сформована законодавчо-нормативна база, на якій ґрунтується бюджетна система і міжбюджетні взаємовідносини. Верховною Радою України прийнято Закон України "Про бюджетну систему України", в якому визначено бюджетний устрій і його принципи, порядок складання і контролю за виконанням бюджетів. Міжбюджетні взаємовідносини ґрунтуються на довгостроковій стабільності, прозорості, об'єктивності і чіткому розмежуванні повноважень і відповідальності. У Конституції України (ст. 140) записано, що органами місцевого самоврядування, які представляють спільні інтереси територіальних громад міст, сіл і селищ, є обласні та районні ради [1]. В Законі України „Про місцеве самоврядування в Україні” йдеться про те, що місцеве самоврядування здійснюється територіальними громадами сіл, селищ, міст як безпосередньо, так і через сільські, селищні, міські ради та їх виконавчі органи, а також через районні та обласні ради, які представляють спільні інтереси територіальних громад сіл, селищ, міст [2].

На вирішення проблем, пов'язаних з підвищенням ефективності функціонування територіальної основи як фундаменту місцевого самоврядування, пропонується, зокрема, забезпечити всеохоплюваність місцевого самоврядування, яке здійснювалося б на всій території України без будь-яких обмежень; розробити та впровадити систему заходів щодо надання статусу самостійних адміністративно-територіальних одиниць тим населеним пунктам, які перебувають на сьогодні в межах адміністративних кордонів інших населених пунктів. Отже, об'єктивно необхідною є розробка пропозицій до чинного законодавства, які передбачали б ефективні шляхи та засоби формування самодостатніх територіальних громад. Серед учених існують різні точки зору щодо засад місцевого самоврядування. Крім закріплених в Європейській хартії, вчені виділяють також інші засади місцевого самоврядування. Так, наприклад, В. Кравченко, М. Пітцик включають до переліку організаційні засади місцевого самоврядування [3]. Одним з базисів місцевого самоврядування є територіальна основа. Б. Данилишин, І. Бистряков, Л. Чернюк в цьому контексті виділяють аспекти методологічного визначення економічного простору [4].

Важливим питанням, що пов'язане з проблемою ефективного функціонування інституту місцевого самоврядування і потребує свого остаточного вирішення у регіональній політиці держави, є необхідність регіонів стати реальними суб'єктами права, у тому числі при вирішенні питань побудови ефективної системи місцевого самоврядування. Ключовими моментами побудови регіональної політики є вирішення проблеми реалізації погодженості державних і місцевих інтересів на трьох рівнях – інституціональному, територіальному і змістовному; поєднання централізації і децентралізації державної влади. Саме тому дослідження процесу формування стратегічного планування в системі стратегічного регіонального управління як однієї з важливих ланок державного управління, з метою пошуку адекватних підходів до управління територією, є актуальним для України.

За останні 50 років у розвинутих країнах світу відбулися суттєві зміни в практиці планування місцевого економічного розвитку, і ці зміни стосуються трьох напрямків. По-перше, змінилися рівні відповідальності влади за здійснення планування розвитку територій. Територіальні громади взяли практично всю відповідальність на себе за місцеву ситуацію, за рівень якості праці, навчання, відпочинку та життя у громаді. По-друге, змінилася методологія здійснення процесу управління місцевим розвитком. Уся діяльність громад підпорядкована стратегії, яка створюється і виконується громадою і яка реалізовується через перманентну плановану проектну діяльність, підпорядковану стратегії.

У цьому ж контексті відбувається зміна суб'єкта управління. Міста через партнерство та міжмуніципальне співробітництво почали самостійно розширювати простір свого впливу в регіоні, створюючи місцеві фактори конкурентних переваг, формуючи спільні проекти для зростання конкурентоспроможності (транспортні коридори, індустриальні парки, публічно приватні партнерства, кластери, тощо) У таких умовах місцеві влади повинні глибоко розуміти особливості динаміки місцевого економічного розвитку, володіти необхідними знаннями, інформацією, навичками та досвідом, щоб забезпечити більшу конкурентоспроможність своїх громад у складному світі нових реалій. Вони не можуть сьогодні чекати рішень «згори», а повинні самостійно розв'язувати свої питання місцевого розвитку – створення нових робочих місць, збільшення зайнятості населення, залучення інвестицій, зростання доходів місцевих бюджетів, покращення якості життя, розвиток благоустрою та інфраструктури.

Отже стратегічні підходи до планування та управління реалізацією програм та проектів місцевого економічного розвитку фрагментарно застосовуються у практиці управління економікою України, однак у системі управління національним господарством відсутній цілісний механізм

стратегічного планування, наявні планові процеси носять епізодичний характер, не містять передумов для виконання намічених планів у повному обсязі та підвищення ефективності управління.

Список використаних джерел

1. Конституція України [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws>
2. Закон України „Про місцеве самоврядування в Україні” [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws>
3. Муніципальне право України [Підручник] / Кол. авт.: за ред. В. Ф. Погорілка, О. Ф. Фрицького. - К.: Юрінком Інтер, 2006. - 592 с.
4. Бистряков І., Чернюк Л. Економічний простір: аспекти методологічного визначення / І.К.Бистряков, Л.Г. Чернюк. - К.: РВПС України НАН України, 2006. - 56с.

Світлана ДЖУЛА

Тернопільський національний економічний університет
м. Тернопіль

(науковий керівник: к.е.н., доцент, доцент кафедри менеджменту та публічного управління Кривокульська Н.М.)

РЕСУРСНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРИЙНЯТТЯ УПРАВЛІНСЬКИХ РІШЕНЬ

Якість прийняття рішень менеджером значним чином впливає на ефективність діяльності організації, якою цей менеджер управляє. У професійній роботі менеджера прийняттю його управлінських рішень передують певний процес прийняття цих рішень. Таким чином, можна стверджувати, що якість прийнятих рішень, як результат процесу прийняття рішень менеджером є суттєвою у суспільному житті в цілому. Адже прийняте рішення наслідують відповідні дії щодо реалізації рішення керівника, які направлені на виконання певного завдання. Це можуть бути рішення щодо визначення певних цілей, напрямку діяльності будь якої організації, якою буде організаційна структура, як буде організовано виробничий процес, яка культура, атмосфера в організації, якими цінностями і принципами будуть керуватися працівники компанії при прийнятті рішень та взаємодії у внутрішньому середовищі організації та при взаємодії з зовнішнім середовищем, якою буде система контролю тощо.

Процес прийняття рішень у менеджменті передбачає певну технологію. Сучасний менеджмент спирається на засади традиційного менеджменту, в тому числі й у сфері прийняття рішень. Технологія передбачає операції та процедури, які послідовно виконуються менеджерами: виявлення проблеми, її формулювання, аналіз ситуації, випрацювання можливих рішень, безпосереднє прийняття рішення. Отже для реалізації даного процесу необхідне ресурсне забезпечення, як для будь якої іншої діяльності.